

Trajko Rajković

Reprezentacija Jugoslavije prvak sveta 1970 godine u Ljubljani, Jugoslavija

Stoje: Skansi, Kapičić, Žorga, Šolman, Rajković, Jelovac, Čosić, Žeravica

Čuće: Simonović, Čermak, Tvrdić, Daneu, Plečaš

Trajko Rajković je rođen 07. decembra 1937. u Leskovcu, prelazi u Beograd posle završene srednje skole, upisuje medicinu i igra u Beogradskom Železnicaru gde tek sa 19 godina pocinje ozbiljnije da igra kosarku. U OKK Beograd je došao 1959 godine. Vrlo visok (210cm), pomalo nespretan i bojažljiv mladić, od koga se tek ponešto moglo očekivati. Međutim, tadašnje rukovodstvo OKK Beograda u „materijalu“ od koga je Rajković Trajko bio napravljen, prepoznalo je košarkaški dijamant i započelo njegovo brušenje.

Prvi Maj 1957 - KK Želežničar u Tašmajdanskom parku pred prvomajsku paradu

S leva na desno: Borislav Ćorković, Filip Ašković, Bora Glumac, Andjelko Velanac, Aleksandar Obrknežević, nepoznat, Stanko Domonji, Slobodan Mićović, Nikola Kolarski, Trajko Rajković i čući Sava Radović

Bora Stanković, dugogodišnji trener „plavih“, seća ga se kao nezgrapnog džina koji nije mnogo znao ali je imao dva velika kvaliteta: visinu, 210 cm, i želju da uči. Napornim radom i treningom, za vrlo kratko vreme je poboljšao tehniku, svakodnevno poboljšavao koordinaciju, krupno telo dobilo je mišićnu masu što ga je ubrzo pretvorilo u jednu od najboljih „petica“ u Ligi.

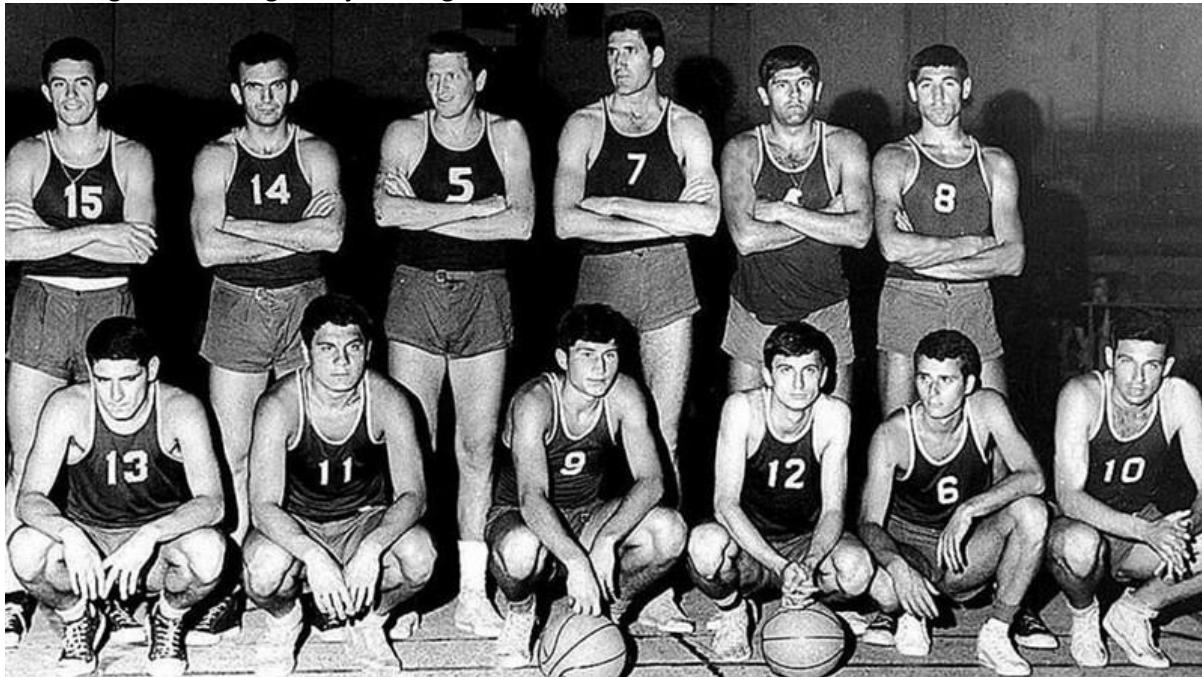
Imao je sreću da uđe u veliku ekipu OKK Beograda. Igranje sa Koraćem, Gordićem i Nikolićem donelo mu je strahovit napredak. a on njima ono što je timu nedostajalo: efikasnog centra koji je u početku igrao samo odbranu, ali je vremenom postao jedan od najboljih strelaca. Usavršio je horog i postao napast za protivničke koševe. Trajko staje rame uz rame sa Koraćem i Gordićem i postaje centarska vedeta „plavog kluba“, vrednost na koju se ozbiljno računa. Sa svojim karakterističnim horogom kao i izuzetnim osećajem za skok, Trajko je tih šampionskih 60-tih godina, bio nerešiva enigma za sve centre protiv kojih je igrao.

OKK Beograd Prvak Jugoslavije 1963 godine

Stoje: Nikolić, Erkić, Gordić, Rajković, Korać, Nikolić, Tošić
Čuče: Ivačković, Pazman, Kosović, Gajin, Pavelić, Stanković

OKK Beograd Prvak Jugoslavije 1964 godine

Gornji red: Nikolić, Erkić, Korać, Trajko Rajković, Gordić, Bojkić
Donji red: Tošić, Stanković, Ivačković, Pazman, Kosović, Pavelić

U OKK Beogradu je, odigrao 132 prvenstvene utakmice i dao 1.495 poena za 9 sezona sa prosekom od 11,3 kosa po utakmici iako je igrao sa nestvarnim strelcima u to vreme Koraćem, Gordićem i Nikolićem. Osvojio je tri prvenstva Jugoslavije, dva kupa Jugoslavije i dva puta igrao polufinale Kupa sampiona.

Partizan 1961 turneja u Solunu, Trajko Rajković kao gost u dresu Partizana (broj 10)

Stoje: Damjanović, Milutinović, Milojević, Bojović, Rajković, Zutić, Radović, trener Munčan
Čuče: Ćurčić, M.Djurić, Mladenović, Polić, Z.Djurić

Sa 30 godina, posle niza blistavih sezona u OKK Beogradu, sezone 1967/1968 otišao je u Italiju, u Fargasu iz Livorna i postao najbolji strelac italijanskog šampionata. Dao je 521 poen, ostvario prosek od 24,8 poena i zadvio sve. Znalo se da može da poentira, ali s obzirom na ulogu koju je imao u OKK Beogradu i reprezentaciji, gde su drugi bili zaduženi za davanje koševa, niko nije očekivao prosek od skoro 25 koševa po meču.

U Italiji je bio veoma postovan i voljen. Vlasnik Fargasa mu je poklonio bordo Alfa Romeo Julia u kome su modifikovali sediste za vozace da bi Trajko mogao da vozi. Naredne sezone 1968/1969 prešao je u Noalex iz Venecije i završio na 7. mestu najboljih strelaca sa 19,4 dok je među skakačima bio četvrti sa 14,04 uhvaćene lopte po meču. Te sezone, igrajući za Padovu, najbolji strelac Italijanske lige bio je Radivoj Korać sa prosekom 26,4. Dva drugara iz OKK Beograda bili su velike figure tada veoma jake italijanske lige.

Profesor Nikolić koji mu je bio trener u OKK Beogradu ga poziva vec 1963 godine u reprezentaciju Jugoslavije i Trajko igra na Evropskom prvenstvu 1963. u Poljsku, učinak od 5,4 poena bio je u skladu sa njegovom debitantskom ulogom a Jugoslavija je osvojila bronzanu medalju. Iste godine na Mundijalu u Rio de Žaneiru, gde smo bili drugi, imao je prosek od 4,7 poena, a na Olimpijadi u Tokiju godinu dana kasnije 7,0. Kada smo zavrsili na sedmom mestu.

Reprezentacija Jugoslavije 1964 Olimpijada Tokijo

Daneu, Petričević, Rajković, Đurić, Cvetković, Kovačić, Korać, Gordić, Ražnatović, Ajzelt, Nikolić, Đerđa

Na šampionatu Evrope u Tbilisiju i Moskvi 1965. prosek je popeo na 8,1 kada je osvojena srebrna medalja, zadržao ga je na Mundijalu 1967. u Montevideu kada je osvojena srebrna medalja.

Пријем код председника РСКУ Банке поводом освојеног првог места на
незваничном првенству света у Чилеу
1966. год.

Reprezentacija Jugoslavije Svetsko prvenstvo 1967 godine, Montevideo, Urugvaj, srebrna medalja

КОШАРКА **Наши кошаркаши вратили се са Светског првенства у Уругвају**

Добро дошли „сребрни дечаци“!

■ На загребачком и београдском аеродруму нашим репрезентативци приређен свечан дочек

Тмурно време и кишовити облаци утицали су да на аеродрому Сурчин у Београду не прикљу грађанима до чека српске чамчије из Монтевидеа. Честитке и аплаузи озванији су за ликавце уз срдце и суботу.

Снимок се само пажнатреним лабораторијама и чланови породице сачекали „каријелу“ из Париза. Атмосфера је била пред одржана: било је пљубљања, честитки, сужа разговора и затворних поздрава. Кошаркаше су поздравили Миша Просић, председник ЈСОФК и Ђато Еричев, секретар ЈСОФК.

Уморни од напорног пута од Јужне Америке до Европе, кошаркаши су врло кратко време провели на сунчанском аеродому. После неопходних царинских формалности, провели неколико минута међу спортским пријатељима, радиоши због скочног дочека.

Бакалор центар Трајко Радивојевић први је изашао из авиона, а за њим Драгослав Глековић, тренер Радивоја Ђерђевића, војвода Никола Поповић, Номаја Ђурђић, Радивоје Корач, Владимира Јовића. Они су се честојеши монгата данашњих расталих од осталих делегативаца, који су остали у Загребу, за то настављали по „србима“ којима у Сплит, Заад и Љубљану...

Још један полутрошко по чека у Загребу потомца де- представитељица и војвода путују новој суштини шећем, опколени фотопротерома, преставничким штампама, помоћницима објавимо...

Нису који олицепљенљивији поимају искрене честитке, пељуше, пљубља и давају што се највише забаве, никојају се Монтеидеја.

НЕМАЊА ЂУРИЋ:

— Савремене репрезентативци су заиста били неплемића-ци или не и неплемићи у уз- егу, против наше делегатица-шије. Да смо играли тако добо као против САД или Бразил, то би било чудо, али нам златна медаља и титулама шампионија не би могла да измакне.

РАДИВОЈ КОРАЧ:

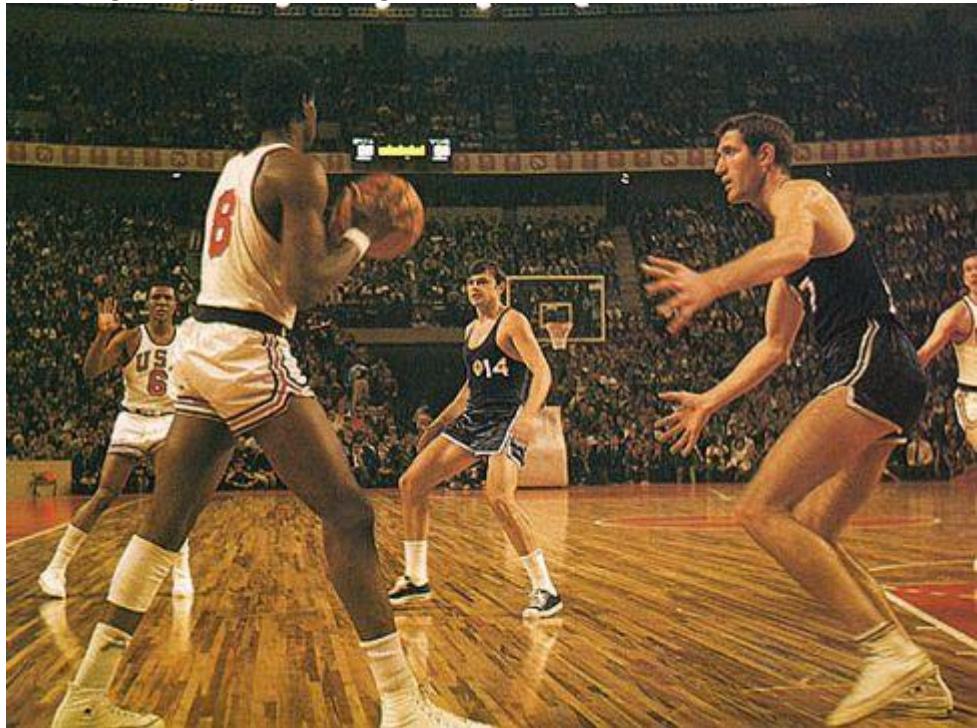
— Бећа и Ђосић гостују у Београду, Сканси и

СРЕБРНА ИЗ МОНТЕВИДЕА: Цветковић, Ђурић, Рајковић, Раджнатовић, Корач, тренер Ђерђевић (Снимка: В. ЈАДРЕШИЋ)

ВЕЋ У СУБОТУ НАСТАВЉА СЕ МУШКА САВЕЗНА ЛИГА

Видећемо „уругвајце“!

USA – Jugoslavija Mexico 1968 godina

Olimpijada Mexico 1968 godina

Olimpijada Mexico 1968 godina – srebrna medalja

Skansi, Ćosić, Rajković, Maroević, Žorga, Šolman, Cvetković, Korać, Ražnatović, Čermak, Plečaš, Daneu

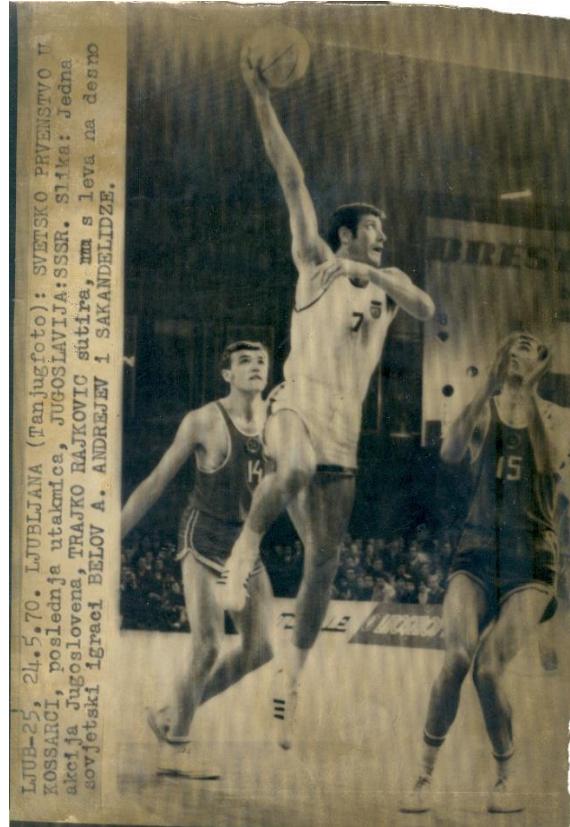
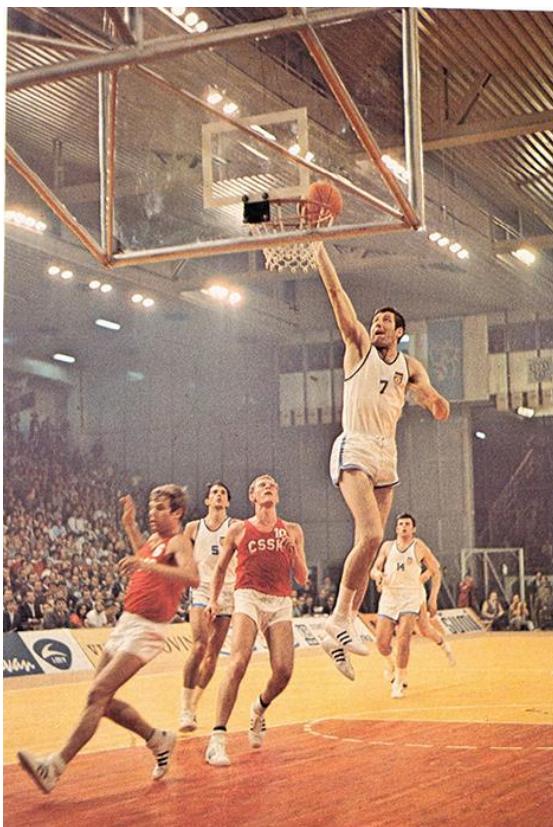
U kvalifikacijama za Meksiko 1968. u Sofiji bio je jedan od najboljih sa prosekom od 13,1 poena, a na Olimpijadi u Meksiku kada smo osvojili srebrnu medalju je bio na standardnih 8,6. Na EP 1969. u Italiji, u koju je otisao 2 dana posto mu se rodio sin, stigao je do 9,8 poena u proseku i tada smo osvojili srebrnu medalju. Snimak utakmice protiv SSSR na kojoj je postigao 19 poena moze se videti na YouTube: <https://youtu.be/7qnjm9dkac4>

Prijem kod Predsednika Jugoslavije Josipa Broza Tita nakon osvajanja medalje u Mexico

Čermak, Korać, Daneu, Skansi, Čosić, Jovanka Broz, Cvetković, Šolman, Žorga, Josip Broz Tito, Rajković, sudija Obrad Belošević, Ražnatović, Radomir Šaper, Maroević, Plečaš, Nebojša Popović, Ranko Žeravica

Na šampionatu sveta 1970. ostvario je 6,0 poena u proseku, tačno koliko je dao Amerikancima u odlučujućem meču, a najviše je dao Sovjetskom Savezu, 14, u poslednjem meču koji nije imao rezultatski značaj jer smo već obezbedili titulu. Na žalost, bilo je to njegovih poslednjih 14 poena.

Boje nacionalnog tima Trajko Rajković branio je skoro celu deceniju, od 1963-1970. Ovaj košarkaški div na svojim širokim plećima, uz Iva Daneua, Krešimira Čosića, Radivoja Koraća, Petra Skansija i drugove, izneo je mnoge terete i utabao put novoj košarkaškoj sili koja je izranjala na starom kontinentu.

Za vreme Trajkovog igranja u reprezentaciji, Jugoslavija je osvojila dva evropska srebra (1965 i 1969) i jednu bronzu (1963), jedno olimpijsko srebro (1968), dva srebra sa svetskih prvenstava 1963 i 1967 i prvo zlato u istoriji Jugoslovenske kosarke na Svetskom prvenstvu 1970 u Ljubljani. Trajko je osvojio i zlatnu medalju na nezvaničnom prvenstvu sveta održanom u Čileu 1966 godine. Osvojio je zlatnu medalju i na 4 Balkanijade na kojima je učestvovao (1963, 1964, 1967 i 1969).

U reprezentaciji je za 7 godina odigrao 137 utakmica i dao 1.131 poen, jedan je od samo 25 igrača koji su u dresu reprezentacije postigli više od 1.000 koševa. Na 12 zvaničnih takmičenja osvojio je 11 medalja, a bio je član i ekipe koja je donela prvo zlato sa nezvaničnog prvenstva sveta 1966. u Čileu. Ostao je bez medalje samo 1964 na Olimpijadi u Tokiju.

Za sezonu 1969/1970 Trajko se vratio u OKK Beograda i zaigrao u timu sa Kotarcem, Maroevićem, Pazmanjom, Ivačkovićem, Tanjevićem, Đurovićem... Nije odigrao sve utakmice ali ga je Ranko Žeravica uvrstio u 12 za Ljubljjanu. Imali smo strahovito jaku centarsku liniju: super-talentovani Krešimir Čosić i pokretni Vinko Jelovac kao dolazeće mlađe snage, Petar Skansi u najboljim igračkim godinama, a Trajko Rajković najiskusniji.

Legende Jugoslovenske kosarke i OKK Beograda, cetiri reprezentativca Jugoslavije u isto vreme

Slobodan Gordić, Radivoj Korać, Miodrag Nikolić i Trajko Rajković

Samo pet dana posle velike pobjede nad ekipom SAD kojom je Jugoslavija obezbedila titulu prvaka sveta, i cetiri dana posle formalnog proglašenja za svetskog prvaka 28.maja 1970, jugoslovensku javnost šokirala je vest: umro je Trajko Rajković. Jednog od 12 junaka, jednog od sportskih heroja nacije, izdalo je srce. U decembru bi napunio 33 godine. Sportska karijera bila je pri kraju, ali je život bio pred njim. Na tom šampionatu u glavnom gradu Slovenije, Jugoslavija prvi put u istoriji postaje svetski šampion. Prvi svoj veliki uspeh nacionalni tim platio je skupo. Nacija je dobila velikog šampiona a izgubila, ništa manjeg...Sahranjen je u Aleji velikana, na nekoliko metara od Radivoja Koraća, druga iz OKK Beograda i reprezentacije, koji je poginuo 2. juna 1969.

Trajko je ispraćen kao sportski velikan, onako kako je zaslužio. Na hiljade ljudi došlo je na Novo groblje da ga isprati. Ostalo je sećanje na dobroćudnog džina koji od tog 28. maja 1970 počiva kao večiti prvak sveta.

Dan pred smrt posetio je redakciju „Politike“. Pričao je o prvim suzama-radosnicama u karijeri posle pobjede nad SAD u Ljubljani, o najlepšem mogućem oproštaju od reprezentacije, o ponosu sa kojim će pričati sinu detalje iz svoje bogate karijere.....

Iza Trajka Rajkovića ostali su sin Vladimir i supruga Biljana, i jedna velika uspomena na leskovačkog diva, krupnog čoveka i telom i srcem, košarkaša koji je zatnim slovima sa svojom generacijom pisao istoriju jugoslovenske košarke.

Unuk Trajka Rajković, Viktor, je nastavio kosarkasku tradiciju i sa uspehom nastupao u Americi za svoju školu Branson-Ross i bio The Chronicle 2019 Boys All Metro (San Francisco) Player of the year. Od 2020. Viktor će nastaviti karijeru na Seattle University.